

LBRIS

We know
books

JOHN STUART MILL

**DESPRE
LIBERTATE**

Traducere din engleză de
Adrian-Paul Iliescu

 **HUMANITAS
BUCUREȘTI**

I	Introducere	9
II	Despre libertatea gândirii și a cuvântului	28
III	Despre individualitate, ca unul dintre elementele bunei stări	84
IV	Despre limitele autorității societății asupra individului	111
V	Aplicații	139

Tema acestui eseu nu este așa-numita Libertate a Voinței, opusă în mod atât de nefericit doctrinei ce poartă nepotrivitul nume de doctrină a Necesității Filozofice, ci este Libertatea Civilă sau Socială: natura și limitele puterii ce poate fi exercitată în mod legitim de către societate asupra individului. Chestiune rareori enunțată și mai niciodată discutată, în termeni generali, dar care înrăurește profund, prin prezența sa latentă, controversalele cu caracter practic ale epocii și care, după toate probabilitățile, va fi curând recunoscută drept chestiunea vitală a viitorului. Ea este atât de departe de a fi ceva nou, încât se poate spune că, într-un anumit sens, a divizat omenirea aproape din cele mai vechi timpuri; dar în stadiul de progres în care a intrat azi cea mai civilizată parte a speciei umane, problema se pune în condiții noi, cerând o tratare diferită și mai profundă.

Lupta dintre Libertate și Autoritate este cea mai izbitoare trăsătură a acelor părți din istorie cu care ne-am familiarizat mai întâi, în special în istoria Greciei, Romei și Angliei. Dar în vremurile vechi, această luptă se purta între supuși sau între anumite clase de supuși, pe de o parte, și Cărmuire pe de alta. Prin libertate se înțelegea protecția împotriva tiraniei conducătorilor politici. Se considera că, lăsând la o parte unele cărmuiri populare din Grecia, conducătorii s-au aflat neapărat într-o poziție antagonică față de poporul pe care-l

LIBRIS

We know
books

conduceau. Ei erau reprezentați fie de un Cârmuitor Unic, fie de un trib sau o castă conducătoare care își dobândeau autoritatea prin moștenire sau subjugare, autoritate a cărei menținere nu depindea, în nici un caz, de bunul-plac al celor conduși; iar supremația acestor conducători oamenii nu se încumetau, și poate că nici nu doreau, să o conteste, indiferent ce măsuri de precauție puteau fi luate împotriva exercitării ei opresive. Puterea lor era socotită ca un lucru necesar, deși, totodată, foarte periculos; ca o armă pe care ei puteau încerca să o folosească împotriva propriilor supuși la fel de bine ca și împotriva dușmanilor din afară. Pentru a preveni transformarea membrilor mai slabi ai comunității într-o pradă a nenumărați ulii, era necesar să existe o pasăre de pradă mai tare decât toate celelalte, care să fie împuternicită să le aducă la ascultare. Dar cum regele uliilor putea avea, întocmai ca și harpiile mai mărunte, înclinația de a da iama în rândurile turmei, era indispensabilă o atitudine permanentă de apărare împotriva ciocului și ghearelor sale. De aceea, țelul patrioților era acela de a îngrădi puterea pe care cârmuitorul trebuia lăsat să o exercite asupra comunității; și ei înțelegeau prin libertate tocmai această îngrădire. Două erau căile pe care se încerca obținerea ei. Cea dintâi, prin dobândirea recunoașterii anumitor imunități, numite libertăți sau drepturi politice, a căror violare de către cârmuitor era considerată ca o încălcare a datoriilor sale, astfel că, dacă violarea avea loc, o anume împotrivire sau chiar revolta generală deveneau justificate. Un al doilea mijloc, care, în genere, a fost folosit mai târziu, consta în statornicirea unor mijloace de control constituționale, care făceau din consimțământul comunității sau al unui organism oarecare, presupus a reprezenta interesele acesteia, o condiție necesară pentru unele dintre cele mai importante acte ale puterii cârmuitoare. Primului dintre aceste două moduri de îngrădire puterea

LIBRIS

We know
books

cârmuitoare din cele mai multe țări europene a fost silită, într-o măsură mai mică sau mai mare, să i se supună. Nu tot așa s-a întâmplat cu cel de-al doilea; statornicirea acestuia ori, atunci când el exista într-o anumită măsură, statornicirea sa mai deplină a devenit pretutindeni țelul principal al tuturor celor ce iubeau libertatea. Și atâta vreme cât oamenii s-au mulțumit să combată un inamic prin intermediul altuia și să fie conduși de un stăpân, cu condiția de a le fi garantată, mai mult sau mai puțin eficient, protecția împotriva tiraniei lui, aspirațiile lor nu au trecut dincolo de acest punct.

Totuși progresul realizat în viața socială a făcut să vină o vreme în care oamenii au încetat să mai considere ca fiind necesară, prin firea lucrurilor, constituirea cârmuitorilor lor într-o forță independentă, având interese opuse celor ale supușilor lor. Lor le-a venit ideea că ar fi mult mai bine ca diferiții magistrați ai statului să fie slujbașii sau delegații lor, pe care să-i poată revoca oricând doresc. Pe cât se părea, numai așa puteau avea siguranța absolută că nimeni nu va abuza de puterile cârmuirii în dezavantajul lor. Treptat, această nouă revendicare, de a avea conducători temporari, stabiliți prin alegeri, a devenit obiectul principal al străduințelor partidului popular, oriunde exista un asemenea partid; iar acestea au depășit, într-o măsură considerabilă, eforturile făcute anterior pentru a îngrădi puterea conducătorilor. Pe când se duceau lupte menite să asigure emanarea puterii conducătoare din alegerea făcută periodic de cei conduși, unii au început să considere că se acordase prea multă importanță îngrădirii puterii înseși. *Aceasta* (li se părea lor) fusese un remediu împotriva conducătorilor care aveau, de obicei, interese opuse celor ale poporului. Ceea ce se cerea acum era ca toți conducătorii să se identifice cu poporul, ca interesele și voința lor să fie interesele și voința poporului. Națiunea nu avea nevoie să fie apărată împotriva propriei sale voințe.

LIBRIS

We know
books

Nu exista temerea că ea s-ar putea tiraniza pe sine însăși. Conducătorii să fie efectiv răspunzători în fața națiunii, să poată fi prompt destituiți de ea, și atunci națiunea își poate permite să le încredințeze puterea, putând ea însăși dicta felul în care urmează să fie folosită această putere. Puterea conducătorilor nu este nimic altceva decât puterea națiunii înseși, putere concentrată și adusă la o formă potrivită pentru a putea fi exercitată. Acest mod de a gândi, sau poate mai curând de a simți, a fost caracteristic pentru ultima generație a liberalismului european, generație în a cărei ramură continentală el predomină încă în mod vădit. Cei ce admit existența unor limite privitoare la ce îi este permis cârmuirii să facă, lăsând la o parte cazul acelor cârmuiri care, socotesc ei, nici n-ar trebui să existe, se disting ca excepții strălucite printre gânditorii politici de pe continent. Un simțământ similar ar fi putut prevala acum și în Anglia dacă împrejurările care l-au încurajat o vreme s-ar fi menținut neschimbate.

Dar, în cazul teoriilor politice și filozofice, întocmai ca și în cazul persoanelor, succesul dezvăluie defecte și slăbiciuni pe care eșecul ar fi putut să le ascundă observației noastre. Câtă vreme cârmuirea populară era doar un vis sau era înțeleasă drept ceva ce a existat demult, în trecut, ideea că nu este nevoie ca oamenii să-și îngrădească propria putere asupra lor înșiși ar fi putut părea un adevăr axiomatic. Nici măcar unele anomalii trecătoare, cum au fost cele ale Revoluției Franceze, nu au afectat neapărat această idee, căci, dintre ele, cele mai rele erau opera unui număr mic de uzurpatori și, în orice caz, țineau nu de mersul permanent al instituțiilor populare, ci de izbucnirile bruște și convulsive împotriva despotismului monarhic și aristocratic. Cu timpul, republica democratică a ajuns să ocupe o mare parte din suprafața pământului, făcându-și simțită prezența ca una dintre cele mai puternice participante la comunitatea națiunilor; iar

cârmuirea aleasă de popor și răspunzătoare în fața acestuia a devenit obiectul observațiilor și criticilor ce însoțesc orice stare de lucruri reală importantă. S-a constatat acum că expresii ca „autoguvernare” sau „puterea exercitată de popor asupra lui însuși” nu exprimă adevăratele stări de fapt. „Poporul” care exercită puterea nu este totdeauna unul și același cu poporul asupra căruia se exercită ea; și „autoguvernarea” de care se vorbește nu este guvernarea fiecăruia de către sine însuși, ci a fiecăruia de către toți ceilalți. În plus, voința poporului înseamnă, practic, voința unei părți, care este cea mai numeroasă sau cea mai activă parte a poporului, a majorității, sau a acelor care au reușit să se facă recunoscuți drept majoritate; poporul, așadar, poate voi să oprime o parte a sa, iar precauțiile luate împotriva acestei oprimări sunt la fel de necesare ca și precauțiile luate împotriva oricărui alt abuz de putere. De aceea, nici atunci când deținătorii puterii sunt, în mod normal, răspunzători în fața comunității, adică în fața celui mai puternic grup din sânul ei, îngrădirea puterii cârmuirii asupra indivizilor nu-și pierde nimic din importanță. Impunându-se în mod egal atât înțelepciunii gânditorilor, cât și înclinațiilor acelor clase importante din societatea europeană ale căror interese – reale sau numai presupuse – sunt lezate de democrație, acest fel de a vedea lucrurile s-a statornicit fără nici o greutate; iar acum, în cadrul teoriilor politice, „tirania majorității” este în general inclusă printre pericolele împotriva cărora societatea trebuie să vegheze.

Ca și alte forme de tiranie, tirania majorității a fost considerată la început și este considerată și azi, printre oamenii de rând, ca un rău care acționează, în principal, prin actele autorităților oficiale. Dar gânditorii au observat că, atunci când tiranul este însăși societatea – societatea ca o colectivitate, în raport cu indivizii separați ce o compun –, mijloacele de a tiraniza nu se rezumă la actele pe care ea le poate realiza

LIBRIS

We know
books

prin intermediul funcționarilor publici. Societatea poate aduce, și aduce efectiv, la îndeplinire singură propriile-i hotărâri; iar dacă ea emite hotărâri greșite, în locul celor corecte, sau dacă hotărăște acolo unde n-ar trebui să se amestece, ea exercită o tiranie socială mai înspăimântătoare decât multe alte feluri de opresiune politică, deoarece, deși nu se bazează pe pedepse atât de grele, ea lasă mai puține porțițe de scăpare, pătrunzând mult mai adânc în viața oamenilor, până în cele mai mici amănunte, și robindu-le chiar și sufletele. De aceea, protecția împotriva tiraniei magistraților nu este de ajuns; este nevoie, de asemenea, de protecție împotriva tiraniei atitudinii și opiniei dominante; împotriva tendinței societății de a impune, prin alte mijloace decât pedeapsa civilă, propriile sale idei și practici ca reguli de conduită obligatorii chiar și pentru cei ce le dezaprobă; de a încătușa dezvoltarea și, pe cât posibil, de a preveni formarea oricăror individualități care nu urmează căile ei, precum și de a constrânge orice personalitate umană să se modeleze după tiparul ei. Există o limită dincolo de care imixtiunea opiniei publice în sfera de independență a individului nu mai este legitimă: a găsi această limită și a o apăra împotriva oricărei încălcări este o condiție indispensabilă pentru bunul mers al vieții oamenilor, indispensabilă ca și protecția împotriva despotismului politic.

Dar, deși această idee nu va fi, după toate probabilitățile, contestată ca teză generală, chestiunea de ordin practic privind locul unde trebuie situată această limită – privind felul în care trebuie făcută acomodarea potrivită între independența individuală și îndrumarea socială – reprezintă un subiect în legătură cu care aproape totul rămâne abia de lămurit. Toate acele lucruri care fac ca viața să fie prețioasă pentru fiecare om depind de aplicarea unor restricții asupra acțiunilor altora. Așadar, anumite reguli de conduită trebuie

impuse, în primul rând cu ajutorul legii, iar în cazul nenumăratelor lucruri care nu pot face obiectul acțiunii unor legi, cu ajutorul opiniei publice. Care trebuie să fie aceste reguli este principala problemă din viața oamenilor; dar, lăsând la o parte câteva din cazurile cele mai limpezi, ea este una dintre problemele în rezolvarea cărora s-au făcut cele mai neînsemnate progrese. Nu vom găsi două epoci, și, de altfel, cu greu vom găsi chiar și numai două țări care să fi hotărât la fel în legătură cu ea; iar hotărârea unei epoci sau a unei țări stârnește uimirea celorlalte. Și cu toate acestea, oamenii din orice epocă și din orice țară nu bănuiesc cu nimic mai mult dificultatea ei decât ar face-o dacă ar fi vorba de un subiect asupra căruia omenirea a fost întotdeauna de acord. Regulile în vigoare la fiecare popor îi par acestuia evidente în ele însele și de la sine justificate. Această iluzie aproape generală este un exemplu al influenței magice a obișnuinței, care nu numai că este, cum spune proverbul, a doua natură, dar este și luată mereu, în mod greșit, drept prima. Efectul obișnuinței, de a împiedica nașterea oricărei îndoieli privitoare la regulile de conduită pe care oamenii și le impun unii altora, este cu atât mai complet cu cât chestiunea în cauză este una în care, în general, nu se consideră necesar să se ofere temeieri, nici de către o persoană altora, nici de către fiecare sieși. Oamenii sunt obișnuiți să creadă, și au fost încurajați în a o face de anumite persoane ce aspiră la reputația de filozofi, că, în chestiuni de această natură, simțămintele lor sunt lucrul cel mai bun și că ele fac inutile orice alte temeieri. Principiul practic ce îi călăuzește către opiniile pe care le au ei asupra reglementării conduitei umane este sentimentul, prezent în mintea tuturor, că i se cere fiecăruia să se comporte așa cum îi place lui sau celor cu care simpatizează. E drept că nimeni nu recunoaște în sine sa că criteriile sale de judecată sunt propriile gusturi; dar o opinie privitoare la chestiuni de

LIBRIS

We know
books

comportare care nu este susținută de anumite temeuri nu poate fi considerată altfel decât ca o simplă preferință personală; iar dacă temeiurile, atunci când sunt oferite, fac apel doar la preferințe similare ale altor oameni, atunci este vorba tot de gusturi, chiar dacă sunt gusturile mai multor persoane și nu ale uneia singure. Totuși, pentru un om oarecare, propria sa preferință, astfel susținută, nu numai că este un temei absolut satisfăcător, dar este și singurul de care dispune, în general, pentru a-și susține ideile morale, estetice sau privitoare la proprietate care nu sunt înscrise explicit în crezul său religios; ea este principala sa călăuză chiar și în interpretarea acestuia. În consecință, opiniile oamenilor asupra a ceea ce este demn de laudă sau, dimpotrivă, condamnable sunt înrâurite de toate acele cauze diverse care influențează dorințele lor cu privire la conduita celorlalți și care sunt tot atât de numeroase ca și cele ce determină dorințele lor privitoare la orice altceva. Uneori, rațiunea lor, alteori, prejudecățile sau superstițiile; adesea, înclinațiile lor sociale și, nu rareori, cele antisociale, invidia sau gelozia, aroganța sau trufia; și, cel mai adesea, dorințele sau temerile lor privind propria persoană – interesele lor personale, legitime sau nu. Oriunde există o clasă dominantă, mare parte din regulile morale caracteristice țării respective emană din interesele sale de grup și din sentimentele de superioritate ale acelei clase. Raporturile morale dintre spartani și iloți, dintre plantatori și negri, dintre principi și supușii lor, dintre nobili și vulg, ca și cele dintre bărbați și femei au fost, în cea mai mare parte, creația intereselor și sentimentelor de clasă; iar sentimentele ce iau naștere astfel acționează, la rândul lor, asupra simțămintelor morale ale membrilor clasei dominante în cadrul relațiilor dintre ei. Pe de altă parte, acolo unde o clasă, cândva dominantă, și-a pierdut poziția de superioritate sau aceasta a devenit nepopulară, sentimentele morale cele mai

LIBRIS | We know books

răspândite poartă adesea pecetea unei repulsii pline de nervozitate față de orice idee de superioritate. Un alt principiu fundamental care a determinat regulile de conduită, atât cele privitoare la acte, cât și cele privitoare la abțineri, reguli impuse prin forța legii sau prin autoritatea opiniei publice, a fost ploconirea oamenilor în fața presupuselor preferințe și aversiuni ale stăpânilor lor laici sau ale zeilor lor. Această ploconire, deși are, în esență, un caracter egoist, nu înseamnă ipocrizie: ea dă naștere unor sentimente de oroare cât se poate de autentice, fiind cea care i-a determinat pe oameni să ardă pe rug ereticii și vrăjitorii. Printre atâția factori mai vulgari, interesele generale, de netăgăduit, ale societății au și ele o influență, chiar una mare, în călăuzirea simțămintelor morale – nu atât prin forța lor în sine, nu atât ca temeieri raționale, cât mai curând ca rezultat al simpatiilor și antipatiilor cărora le dau naștere; chiar și acele simpatii sau antipatii care au prea puțin, sau nu au deloc, de-a face cu interesele societății au contribuit într-o măsură la fel de mare la statornicirea moravurilor.

Înclinațiile și aversiunile societății, sau măcar cele mai puternice dintre acestea, sunt astfel principalul factor care a determinat efectiv regulile destinate să fie respectate de toată lumea, reguli a căror încălcare este sancționată fie de lege, fie de opinia publică. În general, și cei care, prin gândurile și simțămintele lor, au luat-o înaintea societății au lăsat această stare de lucruri neatinsă la nivel principial, chiar dacă, în unele chestiuni de amănunt, vor fi intrat în conflict cu ea. Ei au fost preocupați mai curând de întrebarea care ar trebui să fie înclinațiile și aversiunile societății, decât de întrebarea dacă aceste înclinații și aversiuni trebuie să devină lege pentru indivizii care o compun. Preferau să-și îndrepte străduințele către schimbarea simțămintelor oamenilor în anumite chestiuni particulare, în raport cu care ei înșiși aveau

LIBRIS

We know
books

o poziție eretică, decât să lupte pentru cauza comună a libertății alături de toți cei care aveau asemenea poziții. Singurul caz în care chestiunea de principiu a fost plasată în prim-plan și a fost susținută cu consecvență, nu doar ici-colo, de câte un individ izolat, este cel al credințelor religioase; un caz instructiv sub multe aspecte, și nu în ultimul rând ca exemplu izbitor al faptului că și așa-numitul simț moral poate greși; căci, la un bigot, *odium theologicum* reprezintă unul dintre cele mai clare cazuri de simțământ moral. Cei care au scuturat primii jugul Bisericii Universale (acesta fiind numele pe care și-l pusese ea însăși) erau, în general, la fel de puțin dispuși să permită diferențe de opinii religioase ca și biserica respectivă. Dar atunci când ardoarea luptei s-a risipit, fără ca vreuna din părți să obțină victoria deplină, astfel că fiecare biserică sau cult a trebuit să-și înfrâneze speranțele, păstrând doar terenul pe care îl ocupa deja, minoritățile, văzând că nu au nici o șansă de a deveni majorități, au fost nevoite să pledeze pe lângă cei pe care nu putuseră să-i convertească, pentru a obține permisiunea de a avea alte opinii. Aproape numai pe acest câmp de bătălie, drepturile individului în fața societății au fost afirmate pe temeuri largi, principiale, fiind respinsă în mod deschis pretenția societății de a-și exercita autoritatea asupra disidenților. Marii autori cărora lumea le datorează libertatea religioasă, atâta câtă are ea astăzi, au afirmat cel mai adesea libertatea de conștiință ca pe un drept incontestabil, negând cu hotărâre că o ființă umană ar trebui să dea seama în fața altora de credințele sale religioase. Însă, pentru oameni este atât de firesc să fie intoleranți în orice chestiune care îi interesează cu adevărat, încât cu greu s-ar putea spune că libertatea credinței s-a realizat undeva, excepție făcând doar cazurile în care indiferența religioasă, căreia îi displace să-și vadă liniștea tulburată de certuri teologice, și-a pus în balanță întreaga greutate. În mințile marii majori-